

OKOLJSKA GROZLJIVKA

Julij je. Poletje torej. *Sonce*, pomislim, ko mi veke poboža znana toplota. *Toplo je*, si še vedno z zaprtimi očmi mislim. *Ne maram zime, poletje imam pa rada*, zbrcam prešito odejo s sebe. Nekje nekaj zagrmi in skozi na pol odprto okno lahko ugotovim, da poletje tako lepo diši. *Aha, poletna nevihta*, se mi usta sama razležejo v nasmešek. *O poletnih nevihtah vem veliko, na primer to, da bo potem mavrica*, sama pri sebi že občudujem pisane barve in si mislim, kako lepo bi bilo, da bi mavrica kdaj imela svoj konec ali začetek v naši hiši. *Gotovo bi bilo čarobno*, na pol budna zavzdihnem in si nataknem copate. *Če je poletje gremo k babici in sadili bova rože*, si zaspano prigovarjam, medtem ko izpod umivalnika vlečem pručko, da se bom lahko med umivanjem zob videla v ogledalo. *In z dedkom bova plavala v morju*, pogumno zakoračim na pručko. Popravim si dva štrleča čopka, ki mi ju je mama naredila zvečer. *Čez en, dva, tri, ne, ne, samo čez dva meseca grem v šolo in takrat mi bo mama naredila kitke, ker bom že velika*, se zadovoljno gledam v ogledalo. *Velike punce nosijo kitke. Ko bom velika bo tako lepo...*

Zdrznem se. Zbudi me hrup. Julij je. Poletje menda. Hrup ni poletna nevihta, tovarna je. Pa ne ena, več tovarn. Ura je že čisto preveč in po stanovanju tečem sem ter tja, nosim to in ono pa še nepotrebno tretje, ker se mudi. Nепrestano se mudi. Začuda opazim, da ni sonca. Poletje je, menda. V naglici stopim do okna, ga na široko odprem in zvrtil se mi v glavi. *Kaj pa počneš? Si trapasta? Ne odpiraj oken, še zadušili se bomo. Seveda, seveda*, pomislim, *kakopak*. Ni zdravo odpirati oken in poleti ni zdravo hoditi v kratkih rokavih. Pogosto je sneg. Letnih časov že dolgo ne ločim več. Zdaj tako ali tako ni časa, naj bo sonce ali umazan rjav sneg, v službi me ne bodo čakali. Pohitim v kopalnico, da bi naredila čop, na kito še pomislim ne, ni časa. Brcnem se v mezinček. Pručka, seveda. Kakšna neuporabna bedarija. Odprem pipo, da bi se ocedila in si zbistrila misli. *Kaj pa misliš, ta voda je strupena, saj si slišala zadnjič na poti v službo, da se je v eni od sosednjih tovarn pripetila nesreča s kemikalijami*, se okaram. Še nekaj časa ne bo ne pitna in ne zdrava za umivanje. *Z vodo moram paziti ker imam občutljivo kožo, menda je krivo sonce, oziroma ozonska luknja, oziroma onesnaževanje, saj ne vem, preveč je vsega*. Iz omare vzamem plastenko z vodo, da umijem obraz, še eno, *menda moramo varčevati. Kako, če se pa mudi? Varčevala bom drugič*. V smeti odvržem obe plastenki. V napačne. *Ah, ni časa za ločevanje, za kaj pa so zaposleni smetarji*. Spotoma, ko zapuščam stanovanje, prižgem poročila. *Na obali hud cunami, zahrešči radijski voditelj. Gmotna škoda ni edina težava, katastrofa je terjala celo nekaj življenj. Eh, vsega lepega je enkrat konec, pomislim. Kdo pa bi želel dlje živeti v tej črno beli luknji*. Večinoma črni. Pred vhodnimi vrati v blok si čez usta in nos namestim masko. V njej je filter, da sploh lahko diham. Vsi jih nosijo, vsaj po navadi. Jaz jo nosim vedno, *težave s pljuči pač*. Ko zakorakam proti avtu stopim v mastno lužo. *Krasno, še tega je bilo treba, pomislim*. Oljni madež, kaj pa drugega. Čevljev iz pravega usnja pač ne moreš kar tako prati. *Kupila bom še ene, tudi drugi jih kupujejo, le norci opozarjajo na živali*. Ko že skoraj odidem naprej v črno beli svet se na tleh zalesketa nekaj nenavadnega. *Ah, kaj nenavadnega*. Mavrica je. Edina mavrica, ki jo lahko vidimo tudi v dandanašnjih časih je v tej svinjariji. Prešine me, ne vem zakaj ponovno tisti cunami na obali. Tam živita dedek in babica. Oba sta že krepko preseгла 80. leto in v tovarni sta še vedno izpostavljena nevarnim kemikalijam. Če sta med mnogimi poškodovanimi onadva, se za lastni življenji ne bosta mogla več boriti sama. Babica pravi, da se v tem svetu tako ali tako ne splača več živeti. Še najin vrtiček so prerasle invazivne tujerodne rastline, ki jih ni bilo mogoče ustaviti...

Zdrznem se. *Kdo nam je to naredil? Seveda, seveda, krivi so ti in oni drugi, krivi so tudi tisti tretji in četrti. Mi pač ne. Ti mogoče že, jaz pa ne*. Ni važno kdo je kriv, ker še imamo malo časa, čeprav se tega ne zavemo pogosto. Vsak od nas ima čas in vsi skupaj imamo moč, da bo naša prihodnost tako lepa, kot smo jo sanjali, ko smo bili še otroci. Da bo naša prihodnost dovolj lepa, da si bodo tudi naši otroci še drznili sanjati.